

Pisti és a sejtek

LÁNG ANNA rajzai

Apró szálak nőnek ki belőlünk, amiktől leginkább pókra hasonlítottunk. Nem vagyunk olyan kis gömböcök, mint a vörösvérsejtek, akiket egymás között kölesgolyónak csúfolunk. Mi idegsejtek vagyunk. Titokzatos, büszke teremtmények. Egymásba kapaszkodunk, és pályákat alkotunk. matthewMi mozgatunk, mi irányítunk. Belőlünk épül az agy, mi uraljuk a fejet. A fej gazdáját egyébként Pistinek hívják. És mivel mi, idegsejtek, rendkívül kedves népek vagyunk, Pistike is rendkívül kedves gyerek.

Az irányítás pillanatait borzongásnak nevezzük. Ilyenkor áramütésszerű vibrálás indul el a láncunkon, és úgy fut végig rajtunk, mint egy hideg fuvallat. A borzongás eredményeképpen Pisti elmosolyodik, két gombóc fagyit kér, belerúg a focilabdába, jelentkezik, ha tudja a választ, megöleli a testvérét, miután kibékültek. Mondom, csupa szép, csupa kedves dolog.

Ezért nem tudjuk mivel magyarázni a változást! Pistike változását. Mert egyenként, vagyis külön-külön továbbra is ugyanazok a jóra való idegsejtek vagyunk, ugyanazok a szelíd és büszke teremtmények. De mostanság, amint összekapaszkodunk, amint végigfut sorainkon a borzongás, Pistike valami szörnyű dolgot művel. Verekedik a szünetben. Nem fogad szót a szüleinek. Csal a kártyában. Felesel a tanárokkal. Igaz, van még egy változás. Néha fest. Csodálatos képeket.

De ezt leszámítva... Szörnyű a helyzet.

Nem tudunk mit kezdeni vele. A szülei és tanárai sem tudnak. Pistike nem képes beilleszkedni, állítják gondterhelten. Pistike kilóg a sorból. Az osztályfőnöke szerint Pistike olyan lett, mint egy rossz alkatrészt. Ki kell vizsgálni. Meg kell gyógyítani!

Így aztán Pistit gyógyítani kezdik. Fegyelmet tanul. Rákiáltanak, fenyegetik, zsarolják. Nem ehét édességet. Nem mehet ki focizni. Nem találkozhat a barátaival. Hosszas, kitartó munkával megnevelik. Pistike egy ideig még küzd, egy darabig még folytatja a rendetlenkedést, és amikor dühös vagy szomorú, fest. Csodálatos képeket. Aztán, szerencsére, alulmarad.

Azóta csak ücsörög a szobájában. Mi pedig végre-valahára pihenünk. Igazán megérdemeltük. Alig van dolgunk. Néha-néha egy erőtlen borzongás átsiklik rajtunk, Pistike ilyenkor fogja a tollat, és engedelmesen megcsinálja a leckét, és jónapotall köszön csókolom helyett, és odafigyel, hogy ne csámcsogjon evés közben, és nem emeli fel a hangját.

Megkönnyebbülten jelenthetjük ki, hogy Pistike újra kedves gyerek. Szófogadó és csinos, sosem gyűrött az inge, sosem piszkos a nadrágja.

Kár, hogy már nem fest. De jobb neki így. Hisz olyan, mint bárki más. Éppen olyan.

KAPITÁNY MÁTÉ